

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 449/2011-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. novembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť S. S., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. M. G., N., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 2 a čl. 6 ods. 1 a 3 písm. a), b) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5 Tpo 52/2011 zo 6. septembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. novembra 2011 doručená sťažnosť S. S., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. G., N., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl.

17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 2 a čl. 6 ods. 1 a 3 písm. a), b) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Tpo 52/2011 zo 6. septembra 2011 (ďalej len „uznesenie krajského súdu zo 6. septembra 2011“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bolo 22. augusta 2011 doručené uznesenie Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odboru Západ v Trnave ČVS: PPZ-201/ BOK-ZA-2011 z toho istého dňa (ďalej aj „uznesenie vyšetrovateľa z 22. augusta 2011“), ktorým bolo proti nemu vznesené obvinenie pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 a 2 písm. j) Trestného zákona účinného od 1. augusta 2008 do 31. októbra 2011. Sťažovateľ podal proti uzneseniu vyšetrovateľa z 22. augusta 2011 sťažnosť priamo do zápisnice pri výsluchu s tým, že jej odôvodnenie zašle v rámci plynutia zákonnej lehoty dodatočne.

V záujme kvalifikovaného odôvodnenia sťažnosti chcel sťažovateľ aj jeho právny zástupca využiť právo nahliadnuť do vyšetrovacieho spisu, avšak vyšetrovateľ mu bez akéhokoľvek odôvodnenia realizáciu jeho práva neumožnil. Sťažovateľ následne podal žiadosť o preskúmanie uvedeného postupu vyšetrovateľa z 24. augusta 2011. Odpoveď Krajskej prokuratúry v Trnave (ďalej len „krajská prokuratúra“) z 8. septembra 2011 bola sťažovateľovi doručená 12. septembra 2011 a z jej obsahu vyplýva, že v danom štádiu vyšetrovania neboli dané dôvody na odmietnutie práva sťažovateľa nazrieť do spisu, a preto bol vyšetrovateľ v predmetnej veci upozornený, aby nebránil v realizácii práva nazrieť do spisu sťažovateľovi, ako aj na povinnosť vždy konkretizovať dôvody odmietnutia realizácie tohto práva.

Uvedeným postupom vyšetrovateľa došlo podľa sťažovateľa k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy. Následne sťažovateľ poukázal na významné postavenie práva na obhajobu medzi ostatnými zásadami trestného práva, ako aj judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcu sa realizácie tohto práva.

Sťažovateľ svoju sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa z 22. augusta 2011 podanú priamo do zápisnice o výsluchu v zákonnej lehote doplnil podaním podaným na pošte 24. augusta 2011.

Dňa 25. augusta 2011 bolo sťažovateľovi doručené uznesenie krajskej prokuratúry č. k. Kv-32/11-12 z 23. augusta 2011 (ďalej len „uznesenie z 23. augusta 2011“), ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu vyšetrovateľa z 22. augusta 2011. Z uvedeného vyplýva, že uznesenie krajskej prokuratúry z 23. augusta 2011 bolo vydané pred uplynutím zákonnej trojdňovej lehoty na podanie sťažnosti, resp. jej doplnenie a odôvodnenie. Týmto postupom (neumožnením realizácie práva nahliadnuť do spisu a rozhodnutím o sťažnosti sťažovateľa pred uplynutím zákonnej lehoty na jej podanie) krajská prokuratúra podľa sťažovateľa závažným spôsobom porušila jeho základné práva zaručené ústavou, ako aj práva garantované dohovorom.

Uznesením Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. Tp 68/2011 z 25. augusta 2011 (ďalej len „uznesenie z 25. augusta 2011“) bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a b) Trestného poriadku a zároveň nebol prijatý návrh jeho rodičov na nahradenie jeho väzby prevzatím záruky za jeho ďalšie správanie. Proti uzneseniu okresného súdu z 25. augusta 2011 podal sťažovateľ sťažnosť priamo do zápisnice, hoci v tom čase ešte nepoznal obsah vyšetrovacieho spisu. Právny zástupca sťažovateľa požiadal okresný súd o nahliadnutie do spisu v predmetnej veci pred i po samotnom výsluchu sťažovateľa, pretože nevedel, na základe akých skutočností bolo proti sťažovateľovi vznesené obvinenie. Právo nahliadnuť do spisu bolo sťažovateľovi okresným súdom odopreté s tým, že jeho právny zástupca bude mať možnosť nahliadnuť do spisu, keď bude spis na krajskom súde. Zákonná lehota na podanie sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 25. augusta 2011 skončila 30. augusta 2011. Právnomu zástupcovi sťažovateľa bolo napokon umožnené nahliadnuť do spisu až po jeho telefonickom naliehaní 30. augusta 2011. V ten istý deň, t. j. v rámci zákonnej lehoty na podanie sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 25. augusta 2011, podal sťažovateľ na okresnom súde doplnenie dôvodov svojej sťažnosti.

Právnomu zástupcovi sťažovateľa bolo 21. septembra 2011 doručené uznesenie krajského súdu zo 6. septembra 2011, ktorým bolo zrušené uznesenie okresného súdu z 25. augusta 2011 v celom rozsahu. Krajský súd v ňom ďalej rozhodol podľa § 72 Trestného poriadku, že sťažovateľa berie do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku s tým, že sa mu väzba započítava od 22. augusta 2011 o 11.30 h a bude ju vykonávať v Ústave na výkon väzby Leopoldov, zároveň krajský súd rozhodol podľa § 80 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, že neprijíma návrh rodičov sťažovateľa na nahradenie jeho väzby prevzatím záruky za jeho ďalšie správanie.

Krajský súd v odôvodnení svojho uznesenia zo 6. septembra 2011 uviedol, že sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu z 25. augusta 2011 v zákonnej lehote sťažnosť, ktorú bližšie neodôvodnil. Z odôvodnenia uznesenia krajského súdu zo 6. septembra 2011 vyplýva, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní nezaoberal obsahom sťažnosti sťažovateľa, t. j. jeho argumentáciou, ktorú podal v zákonnej lehote.

Vzhľadom na uvedené je sťažovateľ toho názoru, že uznesením krajského súdu zo 6. septembra 2011 a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu došlo k porušeniu viacerých jeho ústavou a dohovorom garantovaných práv.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví, že uznesením krajského súdu zo 6. septembra 2011 a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu boli porušené jeho základné práva podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj práva podľa čl. 5 ods. 1 a 2, čl. 6 ods. 1 a 3 písm. a), b) a d) dohovoru, zruší napadnuté uznesenie krajského súdu a prikáže, aby bol prepustený na slobodu, prizná mu primerané finančné zadost'učinenie v sume 33 000 € a náhradu trov konania v sume 130,91 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 1 a 2 a čl. 6 ods. 1 a 3 písm. a), b) a d) dohovoru uznesením krajského súdu zo 6. septembra 2011 a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu. K porušeniu uvedených práv sťažovateľa malo dôjsť v dôsledku toho, že

- postupom vyšetrovateľa mu nebola umožnená realizácia jeho práva nahliadnuť do spisu,
- krajská prokuratúra rozhodla o jeho sťažnosti proti uzneseniu vyšetrovateľa z 22. augusta 2011 ešte pred uplynutím zákonnej lehoty na podanie sťažnosti,
- krajský súd sa v uznesení zo 6. septembra 2011 nezaoberal jeho argumentáciou vedenou v doplnení jeho sťažnosti z 30. augusta 2011.

Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, podľa ktorej mu v priebehu konania nebolo umožnené nahliadnuť do spisu, ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej opakovane zdôraznil, že trestné konanie od svojho začiatku až po jeho koniec je procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií pre ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietať pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (napr. Zívala III. ÚS 3/02, Ölveczky III. ÚS 18/04, Mamonov III. ÚS 75/05, Karlin IV. ÚS 76/05).

Podľa § 34 ods. 1 Trestného poriadku obvinený sa môže od začiatku konania proti svojej osobe vyjadriť ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu, a k dôkazom o nich, má však právo odoprieť vypovedať. Môže uvádzať okolnosti, navrhovať, predkladať a obstarávať dôkazy slúžiace na jeho obhajobu, robiť návrhy a podávať žiadosti a opravné prostriedky. Má právo zvoliť si obhajcu a s ním sa radiť aj počas úkonov vykonávaných orgánom činným v trestnom konaní alebo súdom.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného poriadku sú všetky orgány činné v trestnom konaní a súd povinné vždy obvineného o jeho právach poučiť vrátane významu priznania a poskytnúť mu plnú možnosť na ich uplatnenie.

Podľa § 238 ods. 1 Trestného poriadku podanú obžalobu, ako aj návrh na dohodu o vine a treste predseda senátu najskôr prezrie z toho hľadiska, či pre ďalšie konanie poskytujú spoľahlivý podklad, najmä preverí, či prípravné konanie, ktoré im predchádzalo, bolo vykonané spôsobom zodpovedajúcim tomuto zákonu a či ju treba preskúmať alebo predbežne prejednať. Podľa § 243 ods. 2 Trestného poriadku pri predbežnom prejednaní obžaloby preskúma súd obžalobu a zákonnosť dôkazného materiálu.

Podľa § 244 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku po predbežnom prejednaní obžaloby súd obžalobu odmietne a vráti vec prokurátorovi, ak zistí závažné procesné chyby, najmä že boli porušené ustanovenia zabezpečujúce práva obhajoby.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku sa prieskumná právomoc odvolacieho súdu vzťahuje nielen na zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ale aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Podľa § 321 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok tiež pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby.

Z uvedeného vyplýva, že okresný súd konajúci v trestnej veci sťažovateľa po prípadnom podaní obžaloby, ako aj odvolací súd v prípade podania odvolania sú súdmi s plnou jurisdikciou, v ktorých právomoci je posúdenie všetkých relevantných skutkových aj právnych okolností daného prípadu vrátane zákonnosti a ústavnosti postupu orgánov prípravného konania.

Sťažovateľ teda realizáciou svojho práva na obhajobu v priebehu trestného konania vedeného proti nemu má možnosť účinným spôsobom namietať porušenie svojich základných práv a slobôd pred všeobecným súdom, a preto ústavný súd jeho sťažnosť v tejto časti pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

V súvislosti s námietkou smerujúcou proti postupu krajskej prokuratúry v predmetnej veci ústavný súd považuje za potrebné poukázať na § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého

rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany.

Sťažovateľ – zastúpený právnym zástupcom – sa vo svojej sťažnosti v rámci špecifikácie petitu domáhal preskúmania porušenia v sťažnosti označených práv iba uznesením krajského súdu zo 6. septembra 2011 a jemu predchádzajúcim postupom, a preto sa ústavný súd touto námietkou sťažovateľa smerujúcou proti postupu krajskej prokuratúry v tomto konaní nezaoberal.

Sťažovateľ v sťažnosti taktiež namietal, že krajský súd sa v uznesení zo 6. septembra 2011 nezaoberal jeho argumentáciou uvedenou v doplnení jeho sťažnosti z 30. augusta 2011.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej vyslovil, že nie je iba jeho povinnosťou ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti zabezpečovať v rámci svojej rozhodovacej právomoci ochranu základných práv a slobôd vrátane rešpektovania záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná. Túto povinnosť majú aj všeobecné súdy ako primárni ochrancovia ústavnosti (napr. III. ÚS 79/02).

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá je v súlade s uvedeným záverom a v rámci ktorej tento už opakovane uviedol, že... pokiaľ ide o „dôvodné podozrenie (raisons plausibles de soupçonner/reasonable suspicion)“, ktoré uvádza čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru a ktoré je podmienkou sine qua non regulárnosti držania vo väzbe, toto ustanovenie nepredpokladá, že polícia zhromaždila dostatočné dôkazy pre vznesenie obvinenia buď v okamihu zatknutia, alebo behom zadržania (napr. Erdagöz c. Turecko, 1997, Brogan a ďalší c. Spojené kráľovstvo, 1988). K tomu, aby podozrenie bolo dôvodné, musia existovať skutočnosti alebo informácie spôsobilé presvedčiť objektívneho pozorovateľa, že daná osoba mohla

spáchať trestný čin (pozri cit. Erdagöz, ďalej Campbell a Hartley c. Spojené kráľovstvo, 1990).

Krajský súd, v právomoci ktorého bolo posúdenie skutkových a právnych otázok relevantných na rozhodnutie o vzatí sťažovateľa do väzby, vychádzal zo skutkového a právneho stavu uvedeného v uznesení okresného súdu z 25. augusta 2011, ktorý konštatoval existenciu materiálnych podmienok väzby, a teda že doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú spáchaniu skutku, pre ktorý bolo trestné stíhanie začaté, ďalej že tento skutok má znaky trestného činu a že existujú dôvody na podozrenie, že skutok spáchal obvinený (sťažovateľ), ako aj súčasné splnenie podmienky existencie dôvodov útekovej a kolúznej väzby. Okresný súd tieto svoje závery vyvodil z výpovede svedka, ktorého sťažovateľ označil za nedôveryhodného, ktorý však potvrdil, že sa „... tesne po tom, ako sa mal skutok stať, sa niekoľko týždňov ukrýval či už u Viliama Mišenku v mieste jeho bydliska, alebo na jeho chate...“, ale aj z ďalších zadovážených dôkazov nachádzajúcich sa v spise (napr. výsluchy svedkov, vykonaním rekognície osoby strieľajúcej na Jána Krišku, obhliadky miesta činu, stôp zaistených na mieste činu, na základe ktorých boli následne vypracované odborné vyjadrenia z odvetvia daktyloskopie, biológie i balistiky, zistení vyplývajúcich zo znaleckého posudku z odvetvia súdneho lekárstva atď.), ako to vyplýva z uznesenia prokurátora krajskej prokuratúry č. k. Kv 32/11-12 z 23. augusta 2011, ktorým bolo rozhodnuté o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu vyšetrovateľa z 22. augusta 2011, ktorým bolo proti sťažovateľovi vznesené obvinenie.

Krajský súd v odôvodnení uznesenia zo 6. septembra 2011 uviedol: „Na základe doposiaľ vykonaných dôkazov krajský súd dospel k záveru, že doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie dňa 1. 9. 2001 bol spáchaný, má znaky trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. a sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený. V tomto smere poukazuje najmä na výpoveď svedka J. K., ktorý obvineného zo spáchania skutku jednoznačne usvedčuje, a podrobne popísal, za akých okolností bol predmetný skutok spáchaný.

Dôvodná obava, že v prípade, ak by S. S. nebol vzatý do väzby, mohol by ujsť, alebo sa skrývať, aby sa tak vyhol či už trestnému stíhaniu alebo trestu vyplýva zo skutočnosti, že

pri uznaní viny hrozí obvinenému uloženie vysokého trestu odňatia slobody, ktorý pri trestnom čine vraždy podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. môže byť trestom výnimočným, pričom táto skutočnosť je umocnená aj tým, že už v minulosti následne po vražde J. K. sa S. S. po dobu niekoľkých týždňov, či už priamo u V. M. alebo na jeho chate pre orgánmi činnými v trestnom konaní skrýval, tým je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por.

Na rozdiel od súdu I. stupňa krajský súd nezistil v súčasnom štádiu trestného stíhania u obvineného dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por. , ktorý predpokladá zistenie konkrétnych skutočností odôvodňujúcich obavu, že obvinený bude pôsobiť na svedkov. Takáto skutočnosť zo spisového materiálu žiadnym spôsobom nevyplýva, a taktiež nebola zistená žiadna skutočnosť, na základe ktorej bolo možné vyvodiť záver, že by obvinený inak maril objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie. Obvinený sa má právo obhajovať akýmkoľvek spôsobom, ktorý uzná za vhodný, a v rámci tohto práva je oprávnený tiež tvrdiť, že v kritickom čase bol mimo územia republiky, pokiaľ nebude zistené, že by v rámci svojej obhajoby pôsobil na svedkov, znalcov, spoluobvinených, alebo inak maril objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie.

Krajský súd taktiež neprijal návrh rodičov obvineného na nahradenie väzby prevzatím záruky za ďalšie správanie obvineného, pretože obvinený je stíhaný pre obzvlášť závažný zločin a v takomto prípade by bolo možné tento spôsob náhrady väzby prijať iba ak by to odôvodňovali výnimočné okolnosti prípadu, ktoré v žiadnom prípade zistené neboli. “

Z odôvodnenia uznesenia krajského súdu zo 6. septembra 2011 vyplýva, že krajský súd dôvody útekovej väzby [§ 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku] odôvodnil najmä tým, že sťažovateľovi v prípade uznania viny hrozí vysoký trest odňatia slobody.

Keďže v prípade sťažovateľa išlo o prvotné rozhodnutie týkajúce sa zákonnosti väzby, treba prisvedčiť krajskému súdu, že vplyv charakteru a závažnosti trestnej činnosti na rozhodnutie súdu je výrazný, na rozdiel od nasledujúcich rozhodnutí týkajúcich sa ďalšieho trvania väzby. Inak povedané, v počiatočnej fáze väzby Trestný poriadok poskytuje väčšiu ochranu osobnej slobode ako čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru, keďže na účely obmedzenia osobnej slobody podľa dohovoru postačuje v počiatočnej fáze väzby iba

existencia dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu. Takého úvahy krajského súdu považuje ústavný súd za legitímne a celkom logické.

Úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd. Z uvedeného dôvodu ústavný súd nemôže zasahovať do skutkových a právnych záverov týchto všeobecných súdov, ak ich z danej perspektívy možno pokladať za udržateľné.

Po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia uznesenia krajského súdu zo 6. septembra 2011 ústavný súd konštatuje, že je krajne stručné, avšak z dôvodov už uvedených ešte ústavnoprávne akceptovateľné. Ústavný súd vzhľadom na uvedené skutočnosti nedospel k názoru, že by skutkové alebo právne závery krajského súdu bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak nezlučiteľné s označenými článkami dohovoru, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Napokon je potrebné pre úplnosť vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy uviesť, že rozhodovanie všeobecného súdu o väzbe spočívajúce v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia všeobecného súdu treba *ratione materiae* subsumovať pod ustanovenie čl. 5 ods. 3 dohovoru (čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy). Porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy neprichádza v takomto prípade do úvahy, keďže čl. 46 ods. 1 ústavy sa vzťahuje spravidla na konanie vo veci samej. Ustanovenie čl. 5 ods. 3 dohovoru (čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy) je v prípadoch súdneho konania o väzbe v pomere všeobecnej špeciality voči generálnemu ustanoveniu čl. 46 ods. 1 a nasl. ústavy (*mutatis mutandis* I. ÚS 224/03).

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd sťažnosť sťažovateľa po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. novembra 2011